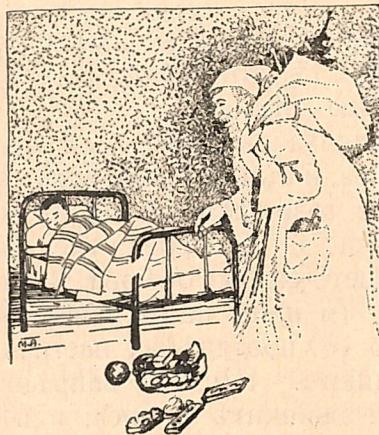


Дойде най-сетне и дѣдо Коледа у тѣхъ. Колко е добричъкъ той...

Но шомъ поискъ да прикъта останалитѣ лакомства, нѣщо го оципа по очитѣ. Кога повдигна рѣце да ги разтрите, лакомства та се попилѣха и като живи се изпокриха по всички кѣтове на стаята.



Славко скочи на леглото си и се зазяпа залисано. Огънътъ димѣше, а димътъ се стелѣше низко изъ стаята. До вратата стояха цървулките празни... И, безъ да мисли, Славко извика на майка си тъй, че тя се сепна:

— Мамо, въ цървулки тѣ дѣдо Коледа бѣше оставилъ много сладки работи. Азъ не можахъ да изямъ всички... А пѣкъ сега сѫ празни... Мамо, де ги тури ти? Азъ искамъ още да ямъ.

Майката разбра мѣката на своето дете. Тя го прегърна и залѣпи устни въ намръщеното му челце...

— Забравило си, миличкото ми, забравило си... Ти изяде всичките сладки.

И една топла сълза пропълзя къмъ гушката на Славка.

С. Чилингировъ

